

παρὰ τῷ λαῷ, τῷ συμμιγεῖ τούτῳ ἐκ ταπεινότητος καὶ βλακειᾶς μεγαθυρίῳ — πρὸς ὅλα ταῦτα ἀντιπαθῶ πολύ. Καρμίαν δὲν ἔχει κλίσιν πρὸς τὸ καλὸν καὶ κάθηται πάντοτε ἐν τῷ μελετητηρίῳ του ἐγκύπτων εἰς παπύρους ὡς γραμματοδιδάσκαλος. Ἡ κόμη του ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ, ἡ κοιλία του ἀποστρογγυλοῦται ὡς ἀλλαντοποιῶν καὶ οἱ πόδες του πλατύνονται. Ὁ κόσμος διηγεῖται, ὅτι κατ' ἐκάστην ἐσπεραν τρώγει κρομμύδια ὡς ἐργάτης ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ του. Καὶ ἓνα τοιοῦτον ἐπαίτην οἱ λαμπροὶ Μυτιληναῖοι ἐξ-

ἐλέξαν στρατηγὸν των καὶ ἡ ἰδική μας πανοπλία νὰ φθεῖρεται ἐδῶ ἐκ τῆς σκωρίας! — Μὴ μ' ἐνθυμίζῃς, Ἀνδρομέδα, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, διότι ἐξάπτομαι. Αὐτὸς μᾶς κατέστρεψε καὶ εἶνε ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς μας. Πρέπει ν' ἀποθάνῃ, διότι ἐφ' ὅσον ζῇ, δὲν θ' ἀποκατασταθῇ ἡ ἰσχύς μας! Ἐγὼ θὰ τὸν φονεύσω! Μὰ τοὺς Θεοὺς πάντας, Σοὶ το ὑπόσχομαι! Αὐτὸ τὸ ξίφος, τοῦ ὁποῖου κρατῶ τὴν λαβὴν εἰς ἐνδειξὴν τοῦ ὅρκου μου, θὰ διατρύψῃ τὰ ἔντερά του καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ μέχρις οὗ ἐκλείψῃ καὶ ἡ τελευταία πνοή του!"

(ἔπειτα συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἡ λιανὰδα. — Σιδηρόδρομος, Θιέρσος καὶ ὄνος τοῦ Ἀττικῷ πεδίου. — Αἱ ἀπόκρεφ. — Αἱ προσωπίδες καὶ τὰ δόμινα. — Τὰ ἀποτρόπαια θεάματα. — Ἡ καμήλα. — Τὸ κομιτάτον.

Ὁ ἥλιος, ὁ ἀκάματος ταχυδρόμος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀφυπνιζόμενος τόσον πρωΐ, ὁ τόσον τακτικὸς εἰς τὸ ἔργον του ἀντὶ νὰ μεταδίδῃ τὴν φιλοπονίαν του εἰς ἡμᾶς μεταδίδει νωθρότητα καὶ ἀδράνειαν. Ὅταν διαχέῃ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τοῦ Ἰοστεφάνου πτολιέθρου ἡμῶν, χαῖρε βιβλίον ἢ γραφίς, χαῖρε κατὰστιχον ἢ ζυγαριά, χαῖρε ποδιὰ καὶ ἐργαλεῖον· ὁ ἀληθὴς ῥωμῆος τρέχει νὰ ἐξαπλωθῇ νωχελῶς ἐπὶ τινος καθέκλας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἢ παρὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, καὶ αἰσθανόμενος τὴν βράχιν του ἡδυπαθῶς ὑπὸ τῆς θαλαπρωγῆς θωπευομένην βυθίζεται εἰς ὑπνὴλὴν ὄνειροπόλησιν γλυκυτέραν πάσης πραγματικότητος.

Ἡ λιανὰδα! εἶνε τὸ χάσις δι' οὗ μεθύμεν οἱ Ἕλληνες ροφῶντες αὐτὸ διὰ τῶν πόρων μας· ὁ Σουρῆς, ὁ δημοτικὸς ποιητὴς τῶν ἡμερῶν ἡμῶν δὲν ἔλειψε νὰ τὴν ἐξυμνήσῃ μετὰ τῆς ἀφελοῦς εὐθυμίας του·

Τί δυστυχία ξαφνικὴ ἔστην προσφιλῇ Ἑλλάδα
ἀν χάσῃ καὶ τὸν ἥλιο τῆς καὶ τὴν ἀστροφεγγιά της!
Ἀλλοίμονον ἔστωις Ἕλληνας ἀν λείψῃ κ' ἡ λιανὰδα
Τὸ μόνον ποῦμενε καλὸ μὲς ἔς ὅλα τὰ κακὰ της!
Κ' ἐγὼ ἀν εἶμαι σὰν καὶ σᾶς πολίτης ἔστην Ἑλλάδα
μονάχα γιὰ τὸν ἥλιο τῆς ἀκόμη τὴν λατρεύω
κ' ἀν — ὁ μὴ γένοιτο ποτέ — μᾶς λείψῃ κ' ἡ λιανὰδα
ἀλλάζω τὴν παντιέρα μου . . .

Ἄλλοι, καταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον ἢ κάμνουν μακρὰς ἐκδρομάς, ἀπολαύοντες τῆς εὐγράμμου φύσεως τῆς Ἀττικῆς· διὰ τοῦ Ἑλαιῶνος συναντῶσι τὴν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ Λαυρείου συρίζουσιν καὶ ἐξαφνίζομένην μετ' ὀλίγον ὑπὸ στοὰν φυλλώματος μετὰ τῶν μορφῶν ἃς μόλις διεῖδον εἰς τὰ παράθυρα τῶν ἀμαξῶν· ὄνος τις, ἄνευ σάγματος, ἐλευθέρως βόσκων εἰς τὸ λιβάδιον, ἀνυψοῖ τὴν μεγάλην κεφαλὴν του καὶ παρατηρεῖ μετὰ φιλοσοφικῆς ἐμβριθείας τὸ τέρας ἐκεῖνο τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ἐκπνέον πῦρ ἐκ τῶν μυκτῆρων του καὶ τρέχον ἀστραπιαίως διὰ τῆς πεδιάδος ὡς μυθολογικὸς τις δράκων συνελίσσων τὰς σπειράς του· ἀν ὁ μέγας Θιέρσος δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν σιδηροδρόμων, θεωρήσας ἀνεφικτον φαντασιοπληξίαν τὸ ὑποβληθὲν αὐτῷ σχέδιον, ὁ ὄνος τοῦ Ἀττικῷ πεδίου εἶνε εὐτυχὴς διότι τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο ἐγένετο πραγματικότης· ἀπηλευθερώθη ἐκ τῶν μακρῶν δρόμων οὓς ἔκαμνεν αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐξ' Ἡρακλείου, Ἀμαρουσίου, Κηφισιάς, Κοροπίου, φέροντες εἰς τὴν βράχιν των βαρεῖς σάκκους ἢ κοφίνους καί, ἐν ἐλλείψει ἄλλου φορτίου, τὸν αὐθέντην των.

Αἱ ἀμυγδαλαί, αἱ προάγγελοι τοῦ ἔαρος, λευκάζουσι γραφικῶς, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῶν, οἵτινες πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἦσαν κατάφορτοι παγερᾶς χιόνος, νῦν εἶνε κατάφορτοι τῆς εὐώδους χιόνος τῶν ἀνθέων των.

Ὁ κουτσοφλέβαρος δὲν εἶνε στρυφνὸς γέρον· ἀλλ' εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς, διὰ τοῦτο πάντοτε προσέρχεται κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν τρελλὴν Ἀπόκρεων, σκιρτῶσαν καὶ σείουσιν τὸ γελῶν προσωπεῖόν της.

Ἐφάνησαν ἤδη αἱ πρῶται προσωπίδες ἐπὶ τῶν πρόσόψεων τῶν παντοπωλείων, καὶ τὰ παιδιὰ τῆς συνοικίας συν-αθροιζόμενα ῥίπτουσι βλέμματα πόθου ἐπ' αὐτῶν. Καταστήματά τινα κατὰκλειστα ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος ἀνοίγουσι τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ εἰς τὰς προδήκας αὐτῶν παρατάσσονται πελώρια ἐκ ναστοχάρτου κεφαλαί, κεφαλαὶ ἡλιδιαὶ μεθύσων ἢ λάγνων, ἔχουσαι μεμιλτωμένα τὰ μῆλα τῶν παρειῶν, τὸ στόμα συνεσπασμένον εἰς μορφασμόν. Ὑπεράνω τοῦ ὑπερθύρου ταλαντεύονται δόμινα ἅτινα ἐξοιδαίνει ἐνίοτε εἰσπνέων ὁ ἄνεμος, ὑποκαθιστῶν τὴν ἀποῦσαν σάρκα. Ἐντὸς δὲ κατὰ σειρὰν παρατεταγμέναι στολαὶ ἵπποτῶν ἢ μοναχῶν ἐπὶ ἀνδρεικέλων παρέχουσι τὸ ἀπαίσιον θέαμα βραχιτικῶν καὶ ἀναπῆρων μετημφισμένων.

Πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ στολαὶ καὶ αἱ προσωπίδες θ' ἀφήσωσι τὴν ἀκίνησίαν καὶ τὴν θέσιν των καὶ θὰ ἐκχυθῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐν βοῇ καὶ θορύβῳ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀποκρεων.

Πληθὺς πυκνὸν συνωστίζεται εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ σταθμεύει πρὸ τῶν καφετειῶν καὶ τῶν ζαχαροπλαστείων· τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώσται τῶν οἰκιῶν πληροῦνται γυναικῶν καὶ παιδίων.

Οἱ μετημφισμένοι παρελαύνουσιν ἢ ἐφ' ἀμαξῶν· ἢ πεζῇ· ἐν ταῖς ἀμάξαις ὑπὸ τὴν μεταξωτὴν προσωπίδα καὶ τὸ κομψὸν δόμινον μαντεύεται ἡ ἀνθηρὰ μορφή ἢ διαγράφεται τὸ χαριτωμένον σῶμα περικαλλοῦς νεάνιδος· μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐκσφενδονοῦσι δράκας ὀπωρῶν κατὰ τῆς μορφῆς τῶν θεατῶν.

* * *

Μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους οἱ μεταμφισμοὶ τῶν Ἀποκρεων ἐν Ἀθήναις εἶχον πολὺ τὸ βάρβαρον καὶ χυδαῖον.

Ἡ ἀσβόλη τῶν λεβήτων ἐκ τῶν μαργειρίων μετέβαιναν ἐπὶ τὰ πρόσωπα, χρησιμεύουσα εἰς προσωπίς, ἅπλοτοι σινδόνες, καννάβινα βράκη σόκων ἀπετέλουν τὴν στολὴν των αὐτοσχεδίων ἐκεῖνων μασκαράδων, των γυμνοπόδων καὶ βδελυρῶν τὴν ῥυπαρίαν.

Ἐπὶ κάρρου διὰ τετρημένων ὑψηλῶν πέλων καὶ κατατρίπτων ἐνδυμάτων οἱ τὸ συμβούλιον τῶν Γιατρῶν παριστῶντες συνεσκέπτοντο μετὰ σκαιῶν χειρονομιῶν περὶ τῆς τύχης τοῦ ἐν μέσῳ αὐτῶν κατακεκλιμένου ἀσθενοῦς, ὅστις ἦτο κατεσκληκῶς καὶ ψωραλέος ὄνος.

Ἡ δὲ ἀποτελοῦσα τὸν Γάμον συνοδία σιχαμερῶς διὰ βαφῶν ποικίλων κεχρωματισμένη, εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦς νεονύμφους διὰ στεφάνου χλωρῶν κρομμύων ἐστεμμένους,

ὀπισθεν δ' ἤρχοντο τὰ προικιά, κόσκινα πλήρη μεγάλων ὀπῶν, καὶ σκάφαι μὲ βάθος καταφαγόμενον καὶ τρυπημένον, καὶ παντοῖα ἀποτρόπαια συντρίμματα οἰκιακῶν σκευῶν.

Οὐχ ἦπτον εἰδεχθῆς ἦτο ἡ καμῆλα· πλώριος τριχωτὸς τράγος ὑψυῖτο ἀπολήγων εἰς τερατώδη κεφαλὴν, ἧς αἱ σιαγόνες συνεκρούοντο φοβερῶς, ὑπὸ τὸ ποδῆρες δὲ περιβλημα διαφαίνοντο οἱ τέσσαρες ἄπλυτοι πόδες τῶν δύο ἀποτελούντων τὸ τετράποδον ἐκεῖνο ἀνθρώπων.

Ὅτι ἀκαλαίσθητον, ὅτι βρωμερὸν ὅτι κινεῖν τὸν ἔμετον περιεῖχεν ἡ ἡ φαντασία ἡ τὰ ἐρμάρια τοῦ ὄχλου ἐξεχέστο εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς δύο κυριακὰς τῶν Ἀπόκρεων, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἐν αὐτῷ ῥυπαρὸν τι ὀρμέμφυτον γύφτων.

Εὐτυχῶς πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους φιλόκαλοι ἄνδρες συνελθόντες ἀπήρτισαν σωματεῖον πρὸς διοργάνωσιν ὥραιων καὶ εὐφυνῶν μεταμφιεσμῶν κατὰ τὰς Ἀπόκρεως.

Ὁ ὁμιλος οὗτος πλὴν τοῦ λίαν τραγικοῦ ὀνόματος Κομιναίον τῶν Ἀπόκρεων ὑπερ ἔλαβε ἔδειξε πολλὴν καλαισθησίαν. Διὰ προκηρύξεως διέταξε τὰ κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν μετμηφισμένων ὀρίσασα καὶ τὰ βραβεῖα ἅτινα ἔμελλε νὰ παράσχη εἰς τοὺς ἐπιδεικνύοντας μείζονα εὐστοχίαν ἢ εὐ-

φυΐαν. Συγχρόνως δὲ ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὴν ἐκθεσιν εἰδεχθῶν θεαμάτων.

Καὶ δὲν ἦσαν μὲν καθόλου ἄσπιλοι αἱ παρελθούσαι Ἀπόκρεω, ἀλλ' ὅς ἀναλογισθῶμεν ὅτι δυσχερέστερον εἶνε νὰ μετατραπῇ ὁ ῥοῦς ποταμοῦ ἐκ τῆς κοίτης του ἢ διὰ μιᾶς ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ πνεῦμα πᾶνδῆμου ἐορτῆς.

Πέρυσιν ἐγένοντο ἀπλῶς ἀποπειραὶ μεταμφιέσεων, ἀλλ' ἐπέτυχον ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν.

Γραφικαὶ παραστάσεις σκηνῶν ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου ἡ τῶν νεωτέρων χρόνων, πλαστικὰ συμπλέγματα, ὑπαιγιμοὶ εὐφυνεῖς συγχρόνων πολιτικῶν γεγονότων, παρῳδίαί τοι ἀποκλεισμοῦ τῶν ἐλληνικῶν λιμένων, μικραὶ ἐφ' ἀμάξης παραστάσεις, θεάματα καταθέλλοντα τὰ ὄμματα, κινεῖντα τὸ μειδίαμα ἡ πλατὺν γέλωτα ἐξεγείροντα, ἀντικατέστησαν τὰ φρίκην κινεῖντα ἐκεῖνα.

Ἐφέτος, ἡ ἐορτὴ θὰ γείνη ὥραιότερα. οὐδεμίᾳ δ' ἀμφιβολία ὅτι ἡμέραν τινα αἱ Ἀπόκρεω τῶν Ἀθηνῶν θὰ καταστώσιν ἂν μὴ ἐφάμιλλοι τῶν τῆς Νικαίας καὶ Ἰταλικῶν τινων πόλεων, ἀλλὰ καλλιτεχνικὸν ἐντρύφημα, ἐλκύον χιλιάδας ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόπων. — τέλος.)

Πάντες ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ Φερρὼν εἶνε εἷς τῶν καλλιτέρων διοργανωτῶν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐκτὸς δὲ τῶν πολλῶν καὶ ἐμβριθῶν αὐτοῦ στρατιωτικῶν γνώσεων ὀνομαστὴ εἶνε καὶ ἡ ἀληθῶς στρατηγικὴ αὐτοῦ γαλήνη καὶ ἡρεμία συνδυαζομένη μετὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἀναμίξεως. Ἀναμφίβολον δὲ εἶνε, ὅτι θὰ παρέμενεν ὑπουργὸς εἰς-έτι, ἐὰν δὲν ἐφέρετο αὐστηρῶς πρὸς τὸν προκάτοχόν του, στρατηγὸν Βουλανζέ, ἐν τῇ σκανδαλώδει ὑποθέσει τοῦ Καφφαρέλ καὶ ἐὰν δὲν ἐκίνει οὕτω καθ' ἑαυτοῦ τὴν μῆνιν τῶν ῥιζοσπαστῶν, χάριν τῶν ὁποίων ὁ Τιρὰρ ἠναγκάσθη βεβαίως νὰ τὸν ἀποκλείσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος γαλλικοῦ ὑπουργείου. Ὁ Φερρὼν ἐξέδωκε πρὸς τοῦτο καὶ δύο στρατιωτικὰς πραγματείας: „Τὸ ἀμυντικὸν τῆς Γαλλίας σύστημα“ καὶ „τὰ ἀμυντικὰ ὀχυρώματα τῶν Παρισίων“. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον διτέλει στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Καλιδονίας.

Οὐχ ἦπτον δυσμενῶς διάκεινται οἱ ῥιζοσπάσται καὶ πρὸς τὸν ἔτερον διακεκρυμένον στρατηγὸν τῆς Γαλλίας, τὸν Σωσσιέ. Καὶ ὡς ἀφορμὴ μὲν τῆς δυσμενείας ταύτης ἀναφέρεται ἡ φίλική στάσις τοῦ Σωσσιέ πρὸς τοὺς συντηρητικούς, ἀλλ'

ὡς κυρίαν αἰτίαν πρέπει ἡμεῖς νὰ παραδεχθῶμεν τὴν αὐστηρότητα, ἣν ὁ στρατηγὸς ἔδειξε κατὰ τῶν ὀχλαγωγῶν, λαβῶν πάντα τὰ μέτρα ὅπως ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ καταπνίξῃ εἰς

τὰ σπάργανα πᾶσαν ἀποπειραν στάσεως. Ὁ Σωσσιέ εἶνε ὁμολογουμένως γενναῖος στρατιώτης, πολλάκις προκινδυνεύσας ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐν κρυπτῷ ἐργασθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν νῦν στρατηγῶν τῆς δημοκρατίας. Γεννηθεὶς τῷ 1828, ἐν Troyes, ἐγένετο τῷ 1850 ἀξιωματικὸς καὶ ἐπολέμησε γενναίως ἐν Κριμαίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Μεξικῷ. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον διώκει τὸ 41^{ον} σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ, συνελήφθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μέρς, διέφυγε τὴν αἰχμαλωσίαν κατόπιν καὶ κατετάχθη πάλιν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λείγης. Μετὰ τὸν πόλεμον μετέβη εἰς Ἀλγέριον ὡς στρατηγός, ἐκλεγείς ὁμῶς βουλευτὴς ἐπέστρεφεν ἐκεῖθεν καὶ μέχρι τοῦ 1876 παρέμεινεν ἐν τῇ

Βουλῇ. Τῷ 1881 ἐστάλη αὖθις εἰς Ἀλγέριον ὡς ἀνώτατος διοικητὴς τῶν ἐκεῖ στρατευμάτων. Σήμερον εἶνε στρατιωτικὸς διοικητὴς τῶν Παρισίων καὶ ὡς τοιοῦτος αὐτὸς εἶνε ὁ καταλληλότερος πάντων, ὅπως μετὰ πάσης δυνάμεως κωλύσῃ οἷονδ' ἕποτε ὀχλαγωγικὸν κίνημα ἐν Παρισίοις.

ΚΑΣΣΑΝΙΑΚ.

ΦΕΡΡΩΝ.

ΛΕ ΜΑΚΩ.

ΣΩΣΣΙΕ.